

без любопитство, без припряност. Иоан Асен отвори кутийката. Вътр светеше огромен син елмаз. Той взе неподвижно отпуснатата ѝ ръка, сложи пръстена на показалеца.

— Не го ли харесваш?

Ирина взе скъпия накит, хвърли го на земята и се оттегли в стаята си.

Цяла нощ Асен на можа да склопи очи, заслушан в далечните, сподавени хълцания, които отекваха откъм покоите ѝ.

На следния ден кир Тодор пожела да му говори. Влезе при царя със замръзнало в крстка ^и примереност лице. Младият Димитри го водеше за лявата ръка, докато с дясната пленникът се подпираше на постъх.

Той направи колебливо няколко крачки по посока на царя, падна на колене, обгърна краката му с треперящи ръце.

— Прости ми, че с несвестното си желание сея раздори в дома ти. Безумец... Не можах да сдържа устата си пред твоята пресветла съпруга. Забравих. Забравих, че тя е царица и господарка на българите, а не само моя дъщеря, и казах това, което тя не трябваше да чуе. Никога вече няма да проговарям пред нея за копнежа си по родната земя и свободата. Ще прекарам примирено последните си дни в плен, според твоята воля. Прости ми.

Иоан Асен го вдигна, дълбоко трогнат. Помоли го да седне до него.

Ала кир Тодор поклати глава, скръсти смирено ръце.

— Не е прилично за един пленник да седи редом с един цар.

Вечерта Ирина отново дълго и неутешимо плака, заровила лице в копринените вълни на черните си, изпъстрени със златни оттенъци коси. Неспокоен и наскърбен, самодържецът отиде при нея, погали главата ѝ, помъчи се да я раздума.

— Поискай каквото желаеш, ще бъде изпълнено... Не ми искай само това, което не мога да сторя.